

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. – Prezenta lege reglementează măsuri specifice de prevenire și combatere a criminalității organizate la nivel național și internațional.

Art. 2. – În prezenta lege, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

- a) **grup infracțional organizat** este grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă de timp și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material. Nu constituie “grup infracțional organizat” grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a uneia sau mai multor infracțiuni și care nu are continuitate sau o structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului.
- b) **infracțiune gravă** este infracțiunea care face parte din una din următoarele categorii:
 1. omor, omor calificat, omor deosebit de grav;
 2. lipsire de libertate în mod ilegal,
 3. sclavie;
 4. șantaj;
 5. infracțiuni contra patrimoniului care au produs consecințe deosebit de grave;
 6. infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare sau a altor materii radioactive;
 7. falsificare de monede sau de alte valori;
 8. divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, nerespectarea dispozițiilor privind importul de deșeuri și reziduuri;

9. proxenetismul;
10. jocul de noroc;
11. infracțiuni privind traficul de droguri sau/și precursori;
12. infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
13. traficul de migranți;
14. spălarea banilor;
15. infracțiuni de corupție, infracțiunile asimilate acestora, precum și infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție;
16. contrabanda;
17. bancrută frauduloasă;
18. infracțiuni săvârșite prin intermediul sistemelor și rețelelor informatice sau de comunicații;
19. traficul de țesuturi și/sau organe umane;
20. orice altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii al cărei minim special este de cel puțin cinci ani.

c) **infracțiune cu caracter transnațional** este orice infracțiune care, după caz:

1. este săvârșită atât pe teritoriul unui stat, cât și în afara teritoriului acestuia;
2. este săvârșită pe teritoriul unui stat, dar pregătirea, planificarea, conducerea sau controlul său are loc, în totul sau în parte, pe teritoriul altui stat;
3. este săvârșită pe teritoriul unui stat, de un grup infracțional organizat care desfășoară activități infracționale în două sau mai multe state;
4. este săvârșită pe teritoriul unui stat, dar rezultatul acesteia se produce pe teritoriul altui stat;

d) **informator** este acea persoană care are cunoștință despre un grup infracțional organizat și furnizează organelor judiciare informații sau date relevante pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea săvârșirii unor infracțiuni grave de unul sau mai mulți membrii ai acestui grup.

CAPITOLUL II

Prevenirea criminalității organizate

Art. 3. – Autoritățile și instituțiile publice, organizațiile neguvernamentale, precum și alți reprezentanți ai societății civile desfășoară, separat sau în cooperare, activități susținute de prevenire a criminalității organizate.

Art. 4. – (1) Autoritățile și instituțiile publice desfășoară activitatea de prevenire a criminalității organizate în cadrul Grupului central de analiză și coordonare a activităților de prevenire a criminalității, care face parte din Comitetul Național de Prevenire a Criminalității, înființat prin Hotărârea Guvernului nr.763/2001.

(2) Grupul central de analiză și coordonare a activităților de prevenire a criminalității ia măsurile necesare pentru elaborarea și actualizarea, periodică, a Planului național de acțiune pentru prevenirea și combaterea criminalității organizate, care va fi aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Art. 5. – Ministerul de Interne, Ministerul Justiției și Ministerul Public efectuează studii periodice în scopul identificării cauzelor care determină și a condițiilor care favorizează criminalitatea organizată și inițiază campanii de informare privind acest fenomen.

Art. 6. – (1) Ministerul de Interne, prin structurile sale specializate, realizează și menține în actualitate baza de date privind criminalitatea organizată, monitorizează și evaluează periodic acest fenomen, luând în considerare atât categoriile de persoane care fac parte din grupurile infracționale organizate sau au legătură cu asemenea grupuri, cât și victimele criminalității organizate.

(2) Publicarea informațiilor statistice și a rapoartelor de evaluare se face anual de către Inspectoratul General al Poliției Române, cu avizul ministrului de interne.

CAPITOLUL III

Infrațiuni

Art. 7. – (1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Pedepsa pentru faptele prevăzute în alin.(1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin.(1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.

Art. 8. - Inițierea sau constituirea ori aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui grup, în vederea săvârșirii de infracțiuni, care nu este, potrivit prezentei legi, un grup infracțional organizat, se pedepsește, după caz, potrivit art.167 sau art.323 din Codul penal.

Art. 9. – (1) Nu se pedepsește persoana care, săvârșind una din faptele prevăzute în art.7 alin.(1), denunță autorităților grupul infracțional organizat, mai înainte de a fi fost descoperit și de a se fi început săvârșirea infracțiunii grave care intră în scopul acestui grup.

(2) Persoana care a săvârșit una din faptele prevăzute în art.7 alin.(1) sau (3) și care, în cursul urmăririi penale sau al judecății, denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a unuia sau mai multor membri ai unui grup infracțional organizat, beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.

Art. 10. – (1) Infracțiunea de tăinuire, prevăzută în art.221 din Codul penal, dacă bunul provine dintr-o infracțiune gravă săvârșită de unul sau mai mulți membrii ai unui grup infracțional organizat, se pedepsește cu închisoarea de la 3

la 10 ani, fără ca sancțiunea aplicată să poată depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea gravă din care provine bunul tăinuit.

(2) Tăinuirea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește.

CAPITOLUL IV

Dispoziții procedurale

Art. 11. – Urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute în art.7 se efectuează în mod obligatoriu de procuror și se judecă în prima instanță de tribunal.

Art. 12. – (1) Ministerul de Interne își constituie structuri specializate pentru prevenirea și combaterea criminalității organizate, urmând să asigure cadrul organizatoric necesar precum și pregătirea și specializarea personalului în acest scop.

(2) În cadrul structurilor specializate prevăzute în alin.(1), se pot constitui, în condițiile legii, compartimente tehnice pentru desfășurarea activității de obținere, prelucrare, verificare și stocare a informațiilor din acest domeniu.

Art. 13. – (1) În cazul infracțiunilor prevăzute în art.7 și 10 se aplică dispozițiile art.118 din Codul Penal privind confiscarea bunurilor.

(2) Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, se confiscă echivalentul lor în bani sau bunurile dobândite în locul acestora.

(3) Veniturile sau alte beneficii materiale obținute din bunurile prevăzute în alin.(2) se confiscă.

(4) Dacă bunurile supuse confiscării nu pot fi individualizate față de bunurile dobândite în mod legal, se confiscă bunuri până la concurența valorii bunurilor supuse confiscării.

(5) Dispozițiile alin.(4) se aplică în mod corespunzător și veniturilor sau altor beneficii materiale obținute din bunurile supuse confiscării ce nu pot fi individualizate față de bunurile dobândite în mod legal.

(6) Pentru a garanta aducerea la îndeplinire a confiscării bunurilor se pot lua măsurile asigurătorii prevăzute de Codul de procedură penală.

Art. 14. – În cazul infracțiunilor prevăzute în art.7, secretul bancar și cel profesional, cu excepția secretului profesional al avocatului, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, și nici instanței de judecată. Datele și informațiile se solicită, în scris, în cursul urmăririi penale de procuror, pe baza autorizației motivate a procurorului anume desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar în cursul judecății, de către instanță.

Art. 15. – (1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevăzute în art.7, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorilor, procurorul poate dispune, pe o durată de cel mult 30 de zile:

a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora;

- b) punerea sub supraveghere a sistemelor de comunicații;
- c) punerea sub supraveghere și/sau accesul la sisteme informaționale.

(2) Pentru motive temeinice măsurile prevăzute la alin. (1) pot fi prelungite de procuror prin ordonanță motivată, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

(3) Dispozițiile art. 91¹ – 91⁵ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(4) În condițiile prevăzute la alin. (1), procurorul poate dispune să i se transmită înscrisuri, documente bancare, financiare sau contabile.

Art. 16. – (1) Procurorul desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție poate autoriza, la solicitarea instituțiilor sau organelor legal abilitate, efectuarea de livrări supravegheate, cu sau fără sustragerea sau substituirea totală ori parțială a bunurilor care fac obiectul livrării.

(2) Livrarea supravegheată este autorizată prin ordonanță motivată care trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art.203 din Codul de procedură penală, următoarele:

a) indiciile temeinice care justifică măsura și motivele pentru care măsura este necesară;

b) detalii cu privire la bunurile care fac obiectul livrării supravegheate și, după caz, la bunurile care urmează a fi sustrase ori substituite, precum și la bunurile care urmează a le înlocui pe acestea;

c) timpul și locul efectuării livrării sau, după caz, itinerariul ce urmează a fi parcurs în vederea efectuării livrării, dacă acestea sunt cunoscute;

d) datele de identificare ale persoanelor autorizate să supravegheze livrarea.

(3) Nu se poate autoriza efectuarea livrărilor supravegheate în cazul în care prin acestea s-ar pune în pericol siguranța națională, ordinea sau sănătatea publică.

Art. 17. – În cazul în care există indicii temeinice că s-a săvârșit sau că se pregătește săvârșirea unei infracțiuni grave, de către unul sau mai mulți membri ai unui grup infracțional organizat, care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificați prin alte mijloace, pot fi folosiți, în vederea strângerii datelor privind săvârșirea infracțiunii și identificarea făptuitorilor, polițiști sub acoperire din cadrul structurilor specializate ale Ministerului de Interne.

Art. 18. – (1) Autorizarea pentru folosirea polițiștilor sub acoperire se dă de către procurorul desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă curtea de apel, prin ordonanță motivată, care trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art.203 din Codul de procedură penală, următoarele:

a) indiciile temeinice care justifică măsura și motivele pentru care măsura este necesară;

b) identitatea sub care polițistul sub acoperire urmează să desfășoare activitățile autorizate;

c) numele lucrătorului din structura specializată, desemnat ca persoană de legătură a polițistului sub acoperire;

d) activitățile pe care le poate desfășura polițistul sub acoperire;

e) perioada desfășurării activităților autorizate.

(2) Persoana de legătură din cadrul structurii specializate din care face parte polițistul sub acoperire are obligația de a prezenta procurorului rapoarte periodice referitoare la activitățile desfășurate de polițistul sub acoperire. Rapoartele periodice au caracter confidențial, se întocmesc în formă scrisă pe baza informațiilor furnizate, în măsura posibilului, de către polițistul sub acoperire și trebuie să cuprindă detalii referitoare la toate activitățile desfășurate de acesta, datele și informațiile culese cu privire infracțiunile grave săvârșite sau care urmează să fie săvârșite și la făptuitori, precum și orice alte date și informații necesare pentru prevenirea infracțiunilor grave.

Art. 19. – (1) În cazuri temeinic justificate, polițistul sub acoperire poate solicita autorizarea desfășurării și a altor activități decât cele pentru care există autorizarea potrivit art. 18 alin.(1), procurorul urmând să se pronunțe de îndată prin ordonanță motivată în cazul aprobării acestei solicitări.

(2) În cazul în care polițistul sub acoperire desfășoară alte activități decât cele pentru care a primit autorizarea prevăzută la alin. (1) și/sau la art. 18 alin. (1), precum și dacă intră în posesia unor informații referitoare la posibilitatea survenirii unui pericol imediat, informează de îndată ce este posibil persoana de legătură, care are obligația de a aduce neîntârziat aceste informații la cunoștința procurorului care a dat autorizarea. Procurorul se pronunță de îndată prin ordonanță motivată, autorizând activitățile desfășurate de polițistul sub acoperire sau, după caz, retrăgând autorizația acordată în condițiile alin. (1) și/sau art. 18 alin.(1), și luând măsurile care se impun, în condițiile legii.

Art. 20. – Dacă prin desfășurarea activităților autorizate, polițistul sub acoperire cauzează pagube materiale persoanelor fizice sau juridice care nu au legătură cu grupul infracțional organizat și cu activitățile infracționale desfășurate de acesta, plata despăgubirilor se asigură din fondurile prevăzute la art. 31.

Art. 21. – În situații excepționale, dacă există indicii temeinice că s-a săvârșit sau că se pregătește săvârșirea unei infracțiuni grave de către unul sau mai mulți membri ai unui grup infracțional organizat, care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificați prin alte mijloace, pot fi folosiți informatori, în vederea strângerii datelor privind săvârșirea infracțiunii și identificarea făptuitorilor.

Art. 22. – Informatorii pot beneficia de recompense financiare, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului de interne și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Art. 23. – Polițistul sub acoperire, informatorul, precum și membrii de familie ai acestora pot beneficia de măsuri specifice de protecție a martorilor, potrivit legii.

CAPITOLUL V

Cooperarea internațională

Art. 24. – (1) Ministerul de Interne, Ministerul Justiției și Ministerul Public cooperează în mod direct și nemijlocit, în condițiile legii și cu respectarea obligațiilor decurgând din instrumentele juridice internaționale la care România este parte, cu instituțiile având atribuții similare din alte state, precum și cu organizațiile internaționale specializate în domeniu.

(2) Cooperarea, care se organizează și se desfășoară potrivit alin. (1) în scopul prevenirii și combaterii infracțiunilor transnaționale săvârșite de grupuri infracționale organizate, poate avea ca obiect, după caz, asistența judiciară internațională în materie penală, extrădarea, identificarea, blocarea, sechestrarea și confiscarea produselor și instrumentelor infracțiunii, desfășurarea anchetelor comune, schimbul de informații, asistența tehnică sau de altă natură pentru culegerea și analiza informațiilor, formarea personalului de specialitate, precum și alte asemenea activități.

Art. 25. – (1) În cadrul cooperării internaționale în domeniul confiscării, autoritățile competente potrivit legii iau măsuri pentru:

a) primirea, transmiterea și executarea deciziilor de confiscare ale autorităților competente străine, la cererea acestora, formulată în condițiile legii ;

b) dispunerea confiscării bunurilor în condițiile prezentei legi, în cazul în care există o solicitare în acest sens din partea unei autorități competente străine.

(2) Instanța poate dispune transmiterea bunurilor confiscate conform prezentului articol, la autoritatea competentă străină care a formulat o cerere în condițiile alin. (1), dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) există o solicitare formulată în acest sens de autoritatea competentă străină și

b) bunurile care urmează să fie transmise acestei autorități sunt destinate să fie restituite persoanelor vătămate sau să servească la justa despăgubire a acestora.

Art. 26. – (1) La solicitarea autorităților competente române sau ale altor state, pe teritoriul României se pot desfășura anchete comune, în vederea prevenirii și combaterii infracțiunilor transnaționale săvârșite de grupuri infracționale organizate.

(2) Anchetelor comune prevăzute la alin. (1) se desfășoară în baza tratatelor bilaterale sau multilaterale încheiate de autoritățile competente.

(3) Reprezentanții autorităților competente române pot participa la anchete comune desfășurate pe teritorii ale altor state, cu respectarea legislațiilor acestora.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 27. – Articolul 17 din Legea nr. 2/1998 privind prelevarea și transplantul de țesuturi și organe umane, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 8 din 13 ianuarie 1998, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Organizarea sau efectuarea prelevării ori transplantului de țesuturi și/sau organe umane, în scopul obținerii vreunui profit, din vânzarea acestora, constituie infracțiunea de trafic de țesuturi și/sau organe umane și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 7 ani.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și cumpărarea de țesuturi și/sau organe umane în scopul revânzării în vederea obținerii unui profit.

(3) Tentativa se pedepsește.”

Art. 28. – Articolul 12 din Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.12. – Dacă faptele prevăzute la art. 2, art. 6 – 8 și art. 11 au avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Art. 29. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 30 iunie 2001, aprobată prin Legea nr. 243/2002, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 70, după alineatul (2) se introduce alineatul (3) cu următorul cuprins:

„(3) Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) se pedepsește.”

2. Articolul 71 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 71. – (1) Racolarea, îndrumarea sau călăuzirea uneia sau mai multor persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat precum și organizarea acestor activități constituie infracțiunea de trafic de migranți și se pedepsește cu închisoare de 2 la 7 ani.

(2) Dacă fapta prevăzută la alin.(1) este de natură a pune în pericol viața sau securitatea migranților ori a-i supune pe aceștia unui tratament inuman sau degradant, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani.

(3) Dacă fapta prevăzută la alin.(2) a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani.

(4) Tentativa faptelor prevăzute în alin. (1) și (2) se pedepsește”.

3. Articolul 72 se abrogă.

Art. 30. – Alineatul (2) al articolului 17 din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 11 decembrie 2001, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) se săvârșește în mod repetat, maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani.”

Art. 31. – Pentru acțiuni deosebite și dovezi de înalt profesionalism, lucrătorii din structurile specializate constituite conform art. 12 pot fi recompensați.

Art. 32. – Fondurile necesare pentru desfășurarea activităților de prevenire și combatere a criminalității organizate se asigură din bugetele Ministerului de Interne, Ministerului Justiției și Ministerului Public, în limita sumelor aprobate cu această destinație.

Art. 33. – Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României Partea I.

Art. 34. – Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă dispozițiile art. 14 și art. 18 alin. (2) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 11 decembrie 2001, precum și ale art. 23 alin. (2) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 12 ianuarie 1999, cu modificările ulterioare.